

Jytte begyndte at blive ængstelig paa Grund af Torbens Forsvinden. Hun havde holdt Øje med ham, baade da han blev forestillet for Generalkonsulen, og siden, da han stod og talte med Direktør Zaun. Hun havde overhovedet slet ikke hørt paa Hr. v. Auens mange Elskværdigheder og ikke engang gjort sig videre Umage for at skjule sin Aandsfraværenhed.

Hans Bortgang foruroligede hende især, fordi hun havde paa Følelsen, at den var en Demonstration. Selskabet mishagede ham vistnok. Navnlig dette Variete-Gøgl var ham sikkert imod. Hun sad netop og overvejede, om hun ikke skulde sige til Moderen, at han var gaaet. Det kunde jo ogsaa være, at han var bleven syg ...

I det samme saae hun ham komme frem i Døren ind til Læseværelserne, og skønt hans Mine var lige alvorlig, gennemstrømmedes hun af en Glæde, saa Øjnenes Glans forraadte hendes hemmelige Lykke. Hun vidste det ikke selv; men Hr. v. Auen blev nu endelig klar over Situationen, og straks gik Elskværdigheden af ham.

Da han saae Torben nærme sig, rejste han sig op, bukkede for Damerne og vendte derpaa Rivalen sin pomadiserede og skilte Nakke med hofmæssig Uforsømmethed.

De kortsårede Damer paa Tribunen og deres raa Hvin generede pludselig Jytte, fordi Torben var tilstede. Hun hviskede til Moderen, om de ikke skulde gaa.

„Dette her er ækelt,“ sagde hun. „Jeg tror heller ikke, det morer Dihmer.“

Fru Bertha nikkede.

Lidt efter rejste de sig alle tre og gik.

Udenfor var det klart, hvidt Maaneskin. Det saae ud, som laa der et tyndt Snelag over Jorden. Trods Palmer og tætte Løvtræer var Udsigten ned over Byen ganske vinterlig i dette Lys.

Det var kun Fru Bertha, der lagde Mærke til det og talte om det. Hun gik foran paa den smalle Vej, der i Slyngninger førte op til Villaen under brede Skærmpinjer. De andre to fulgte bag efter i Tavshed.

Torben havde besluttet sig til at rejse. Han mente nu at vide